

ORCSIK ROLAND

Tor

(Regényrészlet)

Az Entertainment team vezetője, a cseh Jan délelőtt behívatott minket az irodájába. A hétvégén különleges esemény lesz az Aquapolisban! A koncertünk után, éjfélkor a színházi csoport a *Fasztitokalon* című darabot adja elő, utána viszont nekünk még muzsikálnunk kéne egy blokkot, afféle levezetőként. Az előadás nevének hallatán vigyorogni kezdtem, Erna persze infantilisnek tartott, Adriana azonban szigorúan ránk pillantott, maradjunk nyugton. Nos?, kérdezte Jan a homlokát dörzsölve, nyilván nem értette, mi a fenén kuncogok. Harminc körüli férfi, az egyik szeme tikkkel, évek óta a hajós szórakoztatóiparban dolgozik. Hát persze, vágtuk rá mind a hárman egyszerre. De van itt még valami, jelezte Jan, és elővette a fekete pipáját, takarítani kezdte. Az esten mindenki meztelen lesz, leszámítva a személyzetet. Nem tudtam visszatartani, hangosan felröhögtem, Adriana viszont hátba vágott. A menedzser szigorúan rám nézett, bárminemű röhögés, piszkálódás kirúgással jár, mondta határozottan, miközben tikkelt a jobb szeme. Nekünk ugyanúgy kell játszani, mint addig, bármit is tegyenek közben a vendégek. Világos?

„It’s a deal!”, bólintott Erna.

„And what about royalties?”, tapogatózott finoman Adriana.

Persze, kapunk egy kis béremelést, cserébe szigorúan hallgatnunk kell arról, amit ott láttunk. Minden információkiszivárogtatást felmondás követ! Ezt meg hogy érti, firtattam. Adriana viszont rátaposott a lábamra, kussoljak, és írjam már alá az új szerződést. Amikor harmadikként Erna is aláírta, valaki kopogott az ajtón. Idő van, lépünk kell, jelezte Jan, majd kitessékelt az irodájából.

„Faszitok! Ha ezt elmondom Aksának, megpusztul a nevetéstől!”, bökte oda röhögve Ernának.

„Inkább szakítani fog veled, ha rájön, milyen jó a humorérzéked”, jegyezte meg unottan Erna.

„Kíváncsi vagyok, milyen lenne a Puncitok?!”

„Jaj, ez már fáj”, fintorodott el Erna.

Adriana elkomorodott.

„Hát ennek meg mi a baja?”, vettem oda Ernának.

A perui nő azonban továbbra is hallgatott.

„Tán karót nyelt?”

„Ne piszkáld már!”

Adriana se szó, se beszéd, otthagyt minket.

„Majd elmondja, ha akarja. Találkozunk egy óra múlva a próbateremben”, búcsúzott el Erna.

„Ennyitől megsértődött volna? Micsoda mimóza!”, csodálkoztam. „Jól van, én meg ott leszek a konditeremben, rám fér egy kis mozgás, teljesen berozsdásodtam.”

Miután felvettem a sportszerkómat a kabinban, elindultam a konditerem felé. A liftben annyian voltak, hogy alig fértem be. Egy négygyerekes kínai családdal és egy fiatal európai párral zsúfolódtunk össze a szűk kabinban. A hajón szokatlan volt a család látványa, a legtöbb vendég szülő a gyerekeket a gyermekmegőrzőbe adja, aztán nyugodtan flangál, vásárol a hajón.

A liftben senki sem beszélt. Ha meg is szólalt valaki, alig pár szót, amit csupán a sajátjai értettek.

„The lift is very slow...”, sóhajtottam színpadiasan. A fiatal fehér pár csak hümmögött, a kínaiak pedig udvariasan, szótlanul mosolyogtak. Igazából én sem vágytam arra, hogy megnyíljanak. Első ránézésre mind az európaiak, mind a kínaiak taszítottak, ha nincs ez a lift, még a közelükbe sem mennék. A lift csengetett, a kínai apa és anya tisztelettudóan biccentettek, majd kiléptek a kabinból. Vissza akartam köszönni, ám a liftajtók záródtak.

Az európai párra néztem, a vörös csaj elfordította a tekintetét, a hosszú hajú pasija pedig bal kezével nekitámaszkodott a lift oldalának.

„China is beautiful, but Chinese people are ugly...”, mondta franciás akcentussal.

„Have you ever been in China?”, érdeklődtem.

„Oui.”

„In which city?”

„Peking, Pataling, Tai Shan mountain, Xi’an and so on...”, válaszolta unottan. „And you’re from?”

„Voivodina...”

„What?”

Beláttam, hogy a Vajdaságot hanyagolni kell, ki sem tudja mondani. Be-dobtam a „mentőövet”:

„Sorry, I was just born there. I live in Budapest.”

„Oh, Budapest, it’s a gorgeous city, I’ve been there once... It’s like a gnome Paris!”, kezdett bele a férfi az élményeibe, ám a lift csengetett. Anyád a gnóm, Te gögös fasz, gondoltam magamban, de persze csak mosolyogtam.

„Au revoir!”, vetette oda búcsúzóul. Be sem mutatkoztunk egymásnak, a nevüket sem tudom. Pár nap, és alig emlékszem majd rájuk, ha egyáltalán eszembe jutnak.

Miután bejelentkeztem a konditerem recepciójánál, bementem az arany mozaikkockás mosdóba. A mosdótálak is aranyozott fémből készültek, a plafonon meleg, sárgás fényű szpotlámpák. A WC-kabinban volt egy gomb a falon, ha megnyomom, akkor a fölötte lévő útmutató rajz szerint egy robotkéz fényesre csiszolja az ülepem. Nem vágytam arra, hogy egy robot markolássa a seggem, a klasszikában bíztam.

A férfiöltözőben egymással szemben lakkozott barna fából készült öltözőkabinok, ezüstszínben pompázó öltözőszekrények. Belöttem a sérómat, majd a mágneses kártyámmal bezártam a szekrényemet.

A konditeremben többen edzettek, különböző korosztályok, férfiak, nők egyaránt. A legtöbbjük fülessel, karjukra rögzített iPoddal, digitális idő-, pulzus- és vérnyomásmérőkkel kiegészülve. Az emberek szótlanul futottak a futópadokon, emelgették a súlyokat a fekvőnyomó padokon, lépcsőztek a lépcsőzőgépeken, izzadtak a teremkerékpárokon. Szapora szuszogások, zihálások, halk dúdolások, különböző nyelveken számolá-

sok. A gépek hiába permeteztek frissítő illatokat a terembe, a testek kipárolgását, izzadságszagát nem sikerült teljesen semlegesíteni. A gépekkel szemben hatalmas tükrök álltak, amelyekben a testformáló vendégek magukat nézegethették edzés közben. A plafonon is óriási, kerek tükrök voltak. Egy nő egész közel ment a szemközti tükörhöz, úgy méregette a zsírpárnáit a hasán. Mellette egy középkorú férfi a bicepszeiben gyönyörködött. Mindenki úgy szobrászkodott a testével, mintha valami termékbemutatóra vagy kiállításra készülne. Odamentem az egyik üres lépcsőzőgéphez, készítettem néhány szelfit. Utána pedig a tükörnek háttal végtelenített szelfisorzatot nyomtam. Néhány szemközti falon nagy, beépített képernyők: animációs edzők irányították az edzésprogramot. Az útmutató könyvecske szerint az ötcsillagos konditermet egy londoni gentleman klub társalgási tereiről és Michael Jackson Neverland birtokáról mintázták. A recepció után vörös és fehér rózsákból kirakott, ovális óra díszelgett a padlón, fölötté a plafonon a *Fantastic Voyage* felirat, kék mozaikkockákból. Minden teremben egy-egy bronzból készült, életnagyságú szobor élsportolókról. Schwarzenegger Conan-, Stallone pedig Rocky-pózban üdvözölte a sportoló vendégeket a fekvőnyomógépekkel teli férfiterem bejárata előtt. A csúcsos tornyú, rózsaszínű kasszetyókban külön kondigépek sorakoztak nők számára, valamint kék-fehér mozaikkockákkal kirakott úszómedencék, pezsgőfürdők. Előttük lilium alakú, sárga szökőkutak lótték magasba a kereszteződő vízsugarakat. Egy óceánra néző futógépet választottam. Adrianától kértem kölcsön testhez rögzíthető iPodot. A sok death-, doom- és black metal között kerestem valami könnyedebb zenét. A Black Sabbath-válogatásra kattintottam, régen hallgattam már. Az első szám egyszerű, felvezető gitártémával nyit, amit dob és basszus követ. Futás közben együtt énekeltem halkán Ozzyval a dalszöveget:

*Well people look an' people stare
Well, I don't think that i even care
You work your life away an' what do they give?
You're only killin' yourself to live*

Killin' yourself to live
Killin' yourself to live

Csorgott az izzadság a vállamon, a gerincemen, a homlokomról. Killin' yourself to live, killin' yourself to live, ismételtem monoton futólépésben, élveztem a testem fokozatos kifáradását. A következő számnál, a *Lord of this world*nél begyorsítottam a futószalagot. Ozzy zsillettvékony hangján a láthatatlan gonosz sorserőről énekelt, én meg egyre ziháltam, ziháltam. A félköríves, hatalmas ablakon át a csendes, mozdulatlan óceánt, a kékbe omló horizontot figyeltem.

You're searching for your mind don't know where to start...

Testemre tapadt a trikóm, a rövidnadrágom, minden porcikám sajgott, elevenül égett. Amikor úgy éreztem, alig kapok levegőt, kikapcsoltam a futópádot és a Black Sabbathot. Elővettem a vizesüveget, jó nagyokat kortyoltam, leöntöttem vele a fejem. Valaki megszólított hátulról.

„Te vagy az, Fülöp?”

Megfordultam, először nem ugrott be, kicsoda, majd amikor kitisztult, felkiáltottam:

„Illés! Még mindig itt vagy?”

„Igen, az Antique party után el kellett mennem, de két hónap múlva visszatértem. Te még mindig pincérkedsz?“, mondta amerikai akcentussal.

„Nem, nem, zenész lettem.”

Illés hangosan fölröhögött.

„Főpincér vagy étteremmenedzser, az még oké, but musician?”

Leültem a futópadra, a nyakamba akasztottam a törölközőt.

„Mindig is az akartam lenni, a háború megszakította, ez a hajó pedig valóra váltotta kamaszkori álmomat.”

Illés lehuppant mellém.

„Jól kikészültél a futás alatt, ömlik a víz rólad. Mit hallgattál közben?”

Megmutattam neki, az *Into the void* taktusaira kikerekedett a szeme.

„Nem csoda, hogy alig kaptál levegőt.”

„És te mire buksz?”

Illés a fülembe illesztette a fejhallgatóját. Kedvence, Gustav Mahler VI. szimfóniája tombolt fékezhetetlen erővel. Kikapcsoltam.

„Gyilkos.”

„Az, nem véletlenül nevezik »Tragikus«-nak. It's fucking awesome, a végkimerülésig tudnék futni alatta!”

„Nekem túl harsány. Sohasem szerettem Mahlert, kész cirkusz, fülsértő csinnadratta.”

„Az utolsó ítéletet jelző kalapácsütés a végén szintiszta prófécia”, mondta felemelt ujjal Illés.

„Iszunk valamit a büfében?”, javasoltam. Nem kellett kétszer mondanom, a magyar üzletember most is egyedül volt a hajón. Társaságihiánytól szenvedett, máskülönben szóba sem állt volna egy alacsonyabb kaszthoz tartozó személyzeti taggal. Elvileg ez tilos is lenne, ám a zenészekkel szemben elnézőbb volt a vezetőség.

„És melyik részlegen szolgálasz?”, kérdezte a limonádéját kortyolva a *Fitness büfé*ben.

„Az Aquapolisban”, válaszoltam a pultnak támaszkodva.

Illés megnyalta a szája szélét.

„Jártál már ott?”

„A hétvégén valami extra műsor lesz.”

Illés körbenézett, majd halkán a fülembe súgta.

„Ott leszek, but not breath a word, senkinek egy szót sem róla.”

„Mi van, tán cidrizel a feleségedtől?”, piszkáltam.

Ebben a percben több vendég is belépett a büfébe, izzadtak, kimerültek és hangosak voltak. Hirtelen megcsapott egy ismerős illat, annyira erős volt, hogy a számban is éreztem a rumos, fűszeres ízet. Körbenéztem, senkit sem ismertem az alakok közül.

„Keresel valakit?”, kérdezte Illés.

„Nem, nem, csak nagyon ismerős ez az illat...”

„Izzadságszag.”

Szimatolni kezdtem a levegőt.

„Nem érzed ezt a rumos, ánizsos illatot?”

„Nem”, mondta határozottan.

Közben én sem éreztem többé, úgy tűnik, a figura eltűnt, vagy csak a kimerültségtől képzelődtem.

„És mi újság odahaza?“, érdeklődött Illés.

Először nem tudtam, mire kíváncsi, Vajdaságra vagy Magyarországra.

„Fogalmam sincs, amióta a hajón vagyok, ritkán figyelem az otthoni híreket.”

Lehajtotta az utolsó kortyot a limonádéjából.

„Én is ritkán keresek rá az online portálokra, totál madness, my friend!

Pedig nekem komoly terveim voltak Magyarországgal!”

„Ne is mondd, látod, emiatt nem olvasok otthoni híreket”, legyintettem.

„Kérsz még valami italt?”

„Nem.”

Illés ránézett az órájára.

„Hűha, bocs, mennem kell, fél óra múlva tárgyalnom kell egy ausztrál businessmannel!”

Vállat vontam.

„Találkozunk hétvégén az Aquapolisban!”, mondta, és mielőtt elővettem volna a pénztárcámat, kifizette mindkettőnk italát.

Tőlem azzal kefél, akivel akar, csak tejeljen a muzsikámért.